

Kaksi koleankaunista yötä

Summerlandin avomaja Mt. Rainierin varjossa.

Suomen syksy on jo hyvää vauhtia taipumassa talven kainaloon, kun kone suuntaa Yhdysvaltoihin. Mukana on rinka ja paljon tarvikkeita, koska säät eivät välttämättä ole juuri lämpimämpiä siellä, minne menen. Kyse on kahdesta länsirannikon vaikuttavasta kansallispuistosta.

✪ Teksti ja kuva: Tommi A. Vuorenmaa, tvuorenm@gmail.com

Syyskuu 25. Mt. Rainier, Washington. Saavutan Summerlandin avomajan vasta illan hämärtyessä. Aamupäivän vaelsin vaativammalla noin viiden mailin Burroughs Mountain Trailillä, mistä varoituksista huolimatta lumikentät olivat onnekseni ehtineet sulaa helpottaen jyrkänteiden ylitystä. Summerlandilta odotan huomattavasti rennompaa meininkiä.

Vaellus autotielle parkkeeraamastani vuokra-autoltani on vain muutaman mailin mittainen, mutta reitti jyrkempi viimeisellä maililla. En voi välttyä puuskuttamasta. En nimittäin pidä liiasta pysähtelystä ylämäessä – parempi tehdä rankka osuus mahdollisimman nopeasti. Lienee eteläpohjalaista jäärapaisuutta, vaikka synnyinkin Helsingissä. Summerlandin leirintäpaikan saavuttaessani näköala pakottaa pysähtymään. On uskottava näkemänsä: Mt. Rainierin huippu nousee yläviihosta yhä jylhempiin korkeuksiin, huipulta laskeutuvien jäätikköjen kimalludessa pilvien lomasta kurkistavaa ilta-aurinkoa vasten.

Rainierin huipulle opastetut kiipeilyretket ovat tältä sesongilta jo ohi, sää kun on ylhäällä muuttunut entistäkin vaarallisemmaksi. Huippua en siis voi edes ajatella yrittäväni saavuttaa. Ehkä pa-

rempi niin. Summerlandilta avautuu hulpeat näkymät joka ilmansuuntaan, ja se saa riittää tältä erää.

“People!” Huudahdus säpsähdyttää minut ajatuksistani. Huudon takaa kävelee nopeasti esiin muutaman henkilön ryhmä amerikkalaisia, hieman alle kolmikymppisiä miehiä ja yksi nuori nainen. Tyypillisten korulauseiden jälkeen selviää yllättäen, että yhdellä heistä on suomalainen isoisä. En jaksa kuitenkaan innostua small talkista tai tästä potentiaalisesti mielenkiintoisesta faktasta juuri nyt. Ryhmä on itse asiassa saapunut majalle vastakaisesta suunnasta, ylittäen kertomansa mukaan voimakkaan vuoristopuron yläjuoksulla vaarallisesti kahlaamalla – edellisyön rankkasateet olivat kuuleman mukaan murskanneet sillan.

Päätän jäädä yöksi Summerlandille, johon olen saanut metsänvartijalta yöpymisluvan. Olisi hullua yrittää jatkaa pimeässä seuraavalle etapille Indian Bariin. Ei ainakaan yksin. Amerikkalaisryhmä jatkaa matkaansa alaspäin. He ovat 93 mailin Wonderland-reitillä, joka kulkee Mt. Rainierin ympäri. Se tarkoittaa normaalisti melkein viikon kävelyä, joista useimmat päivät sateessa.

Yö lähestyy vauhdilla. Kasaan teltan avomajan lattialle ja laitan

ruokaa tulille tai paremminkin kaasuliekillä. Avotulta ei saa sytyttää täällä. Ihmettelen ympäröiviä hiljaisia, jylhiä maisemia, kunnes yö peittää kaiken tummaan viittaansa. Seuraavaksi kaksi peuraa yllättää minut ja minä ne. Alueella löntystelee kuulemma myös paljon karhuja, mutta metsävartijan mukaan ne ovat syksyn tässä vaiheessa siirtyneet jo jonkin muualle. Epäilen hieman, mutta uskotaan. Mietin, tarkoitaanko karhuilla mustakarhuja vai isompia ja vaarallisempia harmaakarhuja.

Majan lähistöllä on pystyssä noin kolmen metrin korkuinen teline, jonne kurotan kepillä pussin, johon olen laittanut karhuilta turvaan hyvältä tuoksuvat aineet, kuten hammastahnan ja ruoan. Tämä on kirjattu sääntöihin. Itse asiassa minua ei nukuta enää yhtään.

Pimeyden laskeutuessa kuulen käyskentelyä aivan telttani edestä, eikä se paranna uniasiaa. Kuuluvatko nuo äänet karhulle vai kauriille? Puolen tunnin päästä äänet häviävät, mutta tuuli yltyy ja sade alkaa piiskata rajusti majaa. Onnittelen itseäni siitä, että telttani on sentään avomajan sisällä paremmassa suojassa. Luvan myöntänyt metsänvartija varoitteli todennäköisestä ukkosesta yöllä. Mt. Rainier on tunnettu omasta sääsystemistään ja rankoista sateistaan.

Kello lähestyy aamuvuittia eikä vieläkään unta. Kylmyys alkaa hiipiä telttaani. Onnittelen itseäni jo toista kertaa yhden päivän aikana: kannoinhan rinkassani Seattlen REI:stä ostamaani raskasta villatakkia lämmikkeeksi. Ilman riittävää lämmikettä tällä hengenvaarallisen kauniilla vuorella tuuli, sade ja nolla astetta olisivat huono yhdistelmä.

Mietin, kuten usein, miksi oikeastaan tulinkin tänne yöksi. Pelaan

usein numeerista leikkiä päässäni. Vain laittamalla nollan eteen ykkönen saadaan kymppi, ja muistan välittömästi, miksi tulinkin: voidakseni laittaa kaiken laajempaan perspektiiviin.

Syyskuu 26. Seattle, Washington. Takaisin Seattlessa. Mt. Rainierilla vietetyn muutaman vuorokauden ja harmaudessaankin kauniiden vaelletujen polkujen jälkeen on hyvä saada jälleen astella normaalisti ihmisten joukossa. Käyn sisään keskustan Barnes and Noble -kirjakauppaan. Hetken silmäilyäni kiinnitän huomioni matkustusalan lehteen “Sunset Weekend Trips: Fall Escapes”. Kannessa komeilee Kit Carson Lodge mäntymaisemissa. Selaan lehteä pysähtyen sivulle 19: Grand Canyon Hideout. Olen käynyt aiemmin Grand Canyonilla, mutta en sen pohjoisrinteellä. Minun on päästävä kuvailtuun piilopaikkaan.

Syyskuu 30. Grand Canyon, Arizona. Uudenkarhea, vuokrattu Jeep Patriot -neliveto rullaa läpi Kaibab Plateaun edellispäivien kaatosateiden ruoskimia sivuteitä kohti isoa kanjonia. Hiekkatiet kuivuvat aavikon ilmanalassa verrattain nopeasti, mutta paikoittain jäljelle jäävät hankalat urat. Muutaman kymmenen mailin matkaan lähimmästä Fredonian kylästä aikaa kuluu noin puoliosta tuntia. Päivystävältä metsänvartijalta saamani ajo-ohjeet ovat tarpeelliset, mutta mieleeni syöpyy hänen huolestumisensa auton nelivetoisuudesta.

Kohteeni ei ole kovinkaan tunnettu muiden kuin paikallisten keskuudessa – syynä labyrinttimaiset, pomppuiset hiekkatiet ja Locust Pointin sijainti aivan kansallispuiston rajan ulkopuolella. Leirintäaluetta tai minkäänlaisia palveluja ei ole odotettavissa. Se ei houkuttele mukavuudenhaluisimpia turisteja, vaikka näin välttääkin puiston 25 dollarin sisäänpääsymaksun.

Las Vegasin McCarranin lentokentän autovuokrauspisteeseen luotokorttongelmani unohtuvat silmänräpäyksessä adrenaliinihöykytyksessä. En nimittäin saanut autoa vuokralle Hertziltä, koska heidän maksujärjestelmänsä ei jostain syystä hyväksynyt luotokorttiani. Otan opiksi, että Yhdysvalloissa ei kannata antaa helpposti periksi. Tein vielä paremman diilin Thriftyltä samalla luotokortilla keskusteltuani Hertzin managerin kanssa. Jälleen jäärapaisuudesta hyötyä, virnistelen itsekseni. Pääsin siis hieman onnekaastiinkin matkaan kohti Grand Canyonia vain pari tuntia myöhässä. Turisteja vähemmän kiinnostavan pohjoisrinteen kokemusta ei ole syytä antaa kaatua teknisiin muovirahan yhteensopivuusongelmiin. Muta lentäköön!

Pysäytän Jeepin aivan kanjonin jyrkänteen reunalle. Tästä pystyi jatkamaan ainoastaan alaspäin. Tämä on Locust Point.

Näen lähistöllä leiriytyneen vain kaksi amerikkalaista maastopyöräilijää, joille alueen läpikulkeva Rainbow Rim Trail on herkku-pala: se on ainoa ison kanjonin läheisyydessä sallittu maastopyöräpolku. Hölkkään siitä noin puolet seuraavana päivänä. Puiden seasta avautuu häkellyttävän avara näkymä yli kanjonimaan kohti länttä ja auringonlaskua. Näkymä kanjonin reunalta on eräs pysädyttävimmistä ikinä näkemistäni, varsinkin kun paikka on autolla saavutettavissa. En enää ihmettele, miksi Sunset Weekend Trips on valinnut paikan syksyn “pakolistalleen”.

Tyyni ilma tuoksuu havupuille, ja aika on pysähtynyt – satoja vuosia sitten seuduilla asustaneiden paiute-intiaanien voi kuvitella olevan läsnä. Kanjonin syövereistä nousee voimakas sirinä. Ääni kuulune kulkusirkoille eli lokusteille, joista paikka on ilmeisesti saanut nimensä. Kaukainen jyrinä paljastaa lentokoneen viiltävän tähtitaivaan lävitse. Muuten on hiljaista. Lepakko suhahtaa pääni ohitse ja suuntaa takaisin kanjonin syövereihin. Ainoa valopiste on kaukana etelärinteeltä kajastava valo, kuuluen ehkä sen reunalla sijaitsevalle hotellille. Istun kanjonin reunalla makuupussi harteillani enkä malttaisi siirtyä autoon nukkumaan.

Asteita on jälleen nolla, mutta tuloksena uusi kymppi. “Kaksi kertaa nolla” on siis todistetusti “kaksikymmentä”. Kansallispuistojen suurimmat turistimassat voi ohittaa ja kokemuksen moninkertaistaa, kun on utelias. Vaaditaan vain hieman jäärapaisuutta ja ripaus onnea.